

mange modeller på det som f.eks. ren stemmebegrænsning eller strafrenter og lignende, hvis fristerne ikke overholdes. FN må til gengæld aldrig blive skatteopkrævende eller noget, der ligner. Eventuelle nye indtægter må således ikke stamme fra bidrag, der mere eller mindre automatisk kan opkræves af FN.

Derfor skal jeg også fra konservativ side sige, at de nye indtægtskilder, der eventuelt kan analyseres, bestemt ikke set med konservative øjne er rummet i de meget gammeldags, socialistiske forslag, som hr. Villy Søvndal fremsatte lige før. Det er vist drengedrømmene fra 1970'erne, der kom op igen. Vi troede ærligt talt, de var afgået ved en stille død med Murens fald, men ak, vi bliver skuffede gang på gang.

I de senere år har vi oplevet et stadig større antal emnespecifikke konferencer, som bliver afholdt i FN-regi; miljø, kvinder og social udvikling er de seneste. Efter konservativ opfattelse er vi med denne udvikling kommet ind på et skråplan – ikke emnemæssigt, og naturligvis skal der også følges op på beslutningerne, men indsatsen såvel arbejdsmæssigt som pengemæssigt står ikke mål med resultaterne. Til gengæld er denne udvikling med mange konferencer med til at udhule FN's Generalforsamling og hele beslutningsproceduren inden for FN.

Efter vores opfattelse skal der i fremtiden afholdes langt færre temakonferencer, mens generalforsamlingen til gengæld i langt højere grad får tildelt de aktuelle emner. Det er her, beslutningerne og drøftelserne bør gennemføres, og det er her, man skal træffe afgørelserne. Det er ikke på specifikke konferencer rundt omkring i modsætning til dér, hvor medlemslandene rent faktisk mødes.

Når vi i FN-regi drøfter udviklingspolitik, ramler vi ofte ind i det helt konkrete problem: Hvem skal betale, og skal de udviklende lande f.eks. selv bidrage til miljøforbedringer?

Vi ønsker naturligvis, at de fattige lande også selv tager hensyn til forbedringer bl.a. på miljøområdet. De fattige lande derimod er af den opfattelse, at vi blot er ude på at kaste problemerne tilbage i hovedet på dem. Det er problematisk, at nogle – ikke alle, men nogle – fattige landes regeringer tilsyneladende anvender ufatteligt store beløb på ting, der intet har med udviklingen af landet at gøre, mens vi fra FN's side og fra de enkelte landes side pumper penge ind i det samme land ad andre kanaler. Det er ikke med til at fremme forståelsen for ulandsbevillinger.

Efter konservativ opfattelse findes der ikke nogen enkel løsning, for naturligvis har vi fra de rige landes side nogle ekstra forpligtelser, men det må også være sådan, at man i udviklingslandene kan lære af de fejl, vi måtte have begået i de vestlige og nordlige lande. Derfor er det en gensidig forpligtelse også at tænke på f.eks. miljøet.

Ulandshjælpen er et helt specielt kapitel. Fra nogle sider, også i Folketinget, er der næsten tale om en fobi, hvis ulandsbistanden samtidig kan være en hjælp til egne virksomheder. Det forstår vi ikke i Det Konservative Folkeparti.

Naturligvis må det være sådan, at ulandsbistanden først og fremmest skal hjælpe de mennesker, der er målet for bistanden, og naturligvis er det således, at hjælpen i videst muligt omfang skal rette sig mod projekter, der kan hjælpe landet og menneskene til at klare sig selv. Det er jo det gamle princip om, at det er bedre at lære et menneske at fiske end at skænke det en fisk. Men de to ting udelukker ikke hinanden, og derfor er det vigtigt at understrege, at man ofte har bedre kontakt med virkningen af bilateral bistand end med den bistand, der foregår igennem multilaterale projekter. Det skaber også en større forståelse.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi skal helt væk fra den multilaterale bistand igennem FN, men fra dansk side må vi gøre det klart over for vore samarbejdspartnere i bl.a. FN, at også vi fremover vil satse mere på bilateral bistand, og så kan vi godt koordinere det med FN-organisationerne, men det er helt klart, at effekten også skal kunne måles på de penge, vi bidrager med. Til gengæld skal det selvfølgelig også være sådan, at der efterhånden kommer flere bidragydere til den multilaterale bistand, som afholdes igennem FN-organisationerne.

Til slut kan jeg blot glæde mig over den positive udvikling, der er kommet med hensyn til beslutningsdygtigheden, hvad angår det rent sikkerhedspolitiske inden for FN. Vi har ganske vist ikke nået målet endnu, men jeg kan fuldt ud tilslutte mig den gennemgang og forklaring, som ministeren kom med på regeringens vegne, og jeg synes, den seneste beslutning vedrørende Albanien viser, at der er en vilje til at finde en vej. Men der er selvfølgelig fortsat behov for opstramninger og mere faste procedurer, der samtidig skaber fleksibilitet og beslutningsdygtighed i alle situationer.

Kort sagt går vi fra konservativ side gerne forrest, når det drejer sig om en modernisering